

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **A. L.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 19 grudnia 2015r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. zmienia zaskarżone orzeczenie **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 19 grudnia 2015r. znak (...). (...), w ten sposób, że ustala, że **wnioskodawca A. L.** jest **zdolny** do pracy lekkiej, spokojnej, przeciwskazane są prace przy urządzeniach w ruchu, na wysokości, w pracy zmianowej oraz w rytmie wymuszonym,

II. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. L. złożył odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 19.12.2015r. nr (...). (...), na podstawie której został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 31.07.2017 r., ze wskazaniem symbolu przyczyn niepełnosprawności o2P.

Na rozprawie w dniu 21.07.2016r. (k. 31 oraz k-32) wnioskodawca sprecyzował odwołanie, wskazując, że nie zgadza się z orzeczonym stopniem niepełnosprawności oraz z orzeczeniem, że może wykonywać pracę lekką i spokojną, podczas gdy stan jego zdrowia nie pozwala mu na podjęcie każdej lekkiej i spokojnej pracy.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana ustaliła, że stopień niepełnosprawności datuje się od 17.11.2011r., a niepełnosprawność istnieje od 35-go roku życia. Wskazano, że wnioskodawca może wykonywać pracę lekką, spokojną.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawca został prawidłowo zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. choruje na zespół zależności alkoholowej – uzależnienia od alkoholu.

Z przyczyn psychiatrycznych określonych symbolem o2-P A. L. kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 17.11.2011 r. do dnia 31.07.2017r.

Niepełnosprawność istnieje od 35-go roku życia lub od dnia 21.10.2010r. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Jest zdolny do pracy zgodnie z deklarowanymi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym. Przeciwwskazane są prace przy urządzeniach w ruchu, na wysokości i w pracy zmianowej oraz w ruchu wymuszonym.

Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego psychiatry z dnia 25.04.2016r. , k. 10-1 2)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), na opinii biegłej psychiatry oraz na przesłuchaniu wnioskodawcy. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron jej nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie zasługiwało częściowo na uwzględnienie, choć nie w zakresie zmiany ustalonego stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawca opierał swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia go do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawcy stan jego zdrowia kwalifikował go do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

- a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,
- b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,
- c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,
- d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,

- e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,
- f) nowotwory narządu ruchu,
- g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;

choroby neurologiczne, w tym:

- a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,
- b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,
- c) pourazowa cerebrastenia i encefalopatia,
- d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,
- e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,
- f) choroby rdzenia kręgowego,
- g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłej psychiatry. Na podstawie wydanej w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter okresowy do dnia 31.07.2017r.

Wnioskodawca choruje na zespół zależności alkoholowej – uzależnienia od alkoholu.

Biegła ustaliła, że z uwagi na powyższe schorzenie wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W świetle powyższego Sąd uznał, że brak jest przesłanek do zakwalifikowania wnioskodawcy do innego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Jednocześnie biegła stwierdziła w wydanej opinii, że wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnie z deklarowanymi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym. Przeciwwskazane są prace przy urządzeniach w ruchu, na wysokości i w pracy zmianowej oraz w ruchu wymuszonym.

Jak już wskazano, Sąd dał wiarę opinii biegłej w całości. Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrzył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Żadna ze stron nie złożyła merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii.

Z opinii biegłej wynika natomiast, że wnioskodawca może być uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim oraz że jest zdolny do pracy zgodnie z deklarowanymi kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym, przy czym przeciwwskazane są prace przy urządzeniach w ruchu, na wysokości i w pracy zmianowej oraz w ruchu wymuszonym.

Z tych względów Sąd zmienił w części zaskarżone orzeczenie w zakresie wskazań dotyczących zalecanej wnioskodawcy pracy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił odwołanie A. L., uznając, że żądanie zmiany orzeczonego stopnia niepełnosprawności jest nieuzasadnione.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.